

Megjelenik minden hó 1 én
Előfizetési díj egy szám 1500 K.
Amerikában az előfizetési díj
portóval 2 dollar.
Tíz példányt portómentesen küldünk.

A PÜSPÖKIMETHODISTA
EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
WALLRABENSTEIN JAKAB
Nyiregyháza, Dessewffy-tér 10. sz.
Hova a kéziratok és előfizetések küldendők

A boldog ember.

Boldog az, akinek hamissága
megbocsátatott, vétké elfedez-
tetett. Zsolt 32. 1.

Azt mondja Vörösmarty egyik legszebb
költeményében:

„Nézd a világot annyi millióju,
És köztük valódi boldog oly kevés!”

S ez nemcsak a költő komor világnézetének szomorú sóhaja, hanem sajnós, igazság. A világon a boldogságból van a legkevesebb. Sokan azt hiszik, hogy ez csak bizonyos társadalmi rétegeknek, vagy osztálynak szomorú öröksége, mely apáról fiura száll örök körforgásban. Oh nem! A proletárok osztálya korántsem boldogtalanabb, mint a többiek. A boldogtalanság beférkőzik mindenhová és a palotákban nem ismeretlen vendég. Azok sem nevetnek mindig, azok is szenvednek. Talán nincs is boldog ember ezen a világon? Azt mondja a mese, hogy egy ifju, aki a bölcsőtől fogva mindig csak boldogtalan volt, elment egy vén remetéhez a sivatag pusztába és szólt: „Te vén ember, aki elmélkedve minden dolognak mélyére hatoltál, mond meg, lehetek-e még boldog, vagy sirva kell az élet utján járnom? Mondd meg nékem, lehetek-e még valaha boldog? Hol van a boldogság?” A száz éves vén ember sokáig hallgatott, aztán szólt csendesesen, komolyan: „Boldog leszel, ha meglátod a kék madarat; keresd a kék madarat!” Az ifju elindult, hogy keresse a csodamadarat, mert minden áron boldog akart lenni. Ment hegyeken, völgyeken át, átszelte a sivatagokat, rónákat a messzi tengereket s amig vándorutján járt, multak az évek, az évtizedek, de a kék madarat nem találta meg sehol. S amikor ő maga is már megvénült s térdig ért hófehér szakálla, visszament a sivatag remetéjéhez és szólt: „Oh te vén ember, megjártam száz országot, felhág-
tam a hegyek legmagasabb ormára, jártam si-

vatagban, oly helyeken, mit emberi szem nem látott még s eközben multak az évek, de azt a csoda madarat, melynek kék a tollazata, azt nem láttam sehol. Hol van az a madár?” A vén remete szeme közé nézett komolyan és szomorúan és nem szólt semmit. S ekkor világosság gyult az agyában s miközben az arca is olyan fehérré lett, mint a rengő szakálla, így szólt: „Nem lehetek boldog!” Ha kissé nagyon is tulzott ez a mese, annyi legalább is igaz belőle, hogy teljes zavartalan boldogság nincs ezen a földön, de azért akad a rengeteg boldogtalan között itt-ott, mégis egy-egy boldog. Ismertem: egy vén susztert meg a feleségét. Szegények és öregek is voltak és mégis boldogok voltak. Pedig sokszor hiányzott a legszükségesebb, gyakran meg a kenyér is a házból. De azért mégis valahányszor kérdeztem a nénit vagy a bácsit: „Hát boldogak-e?” azt felelték mindig, hogy boldogok. Én akkor fiatal diák voltam, nem tudtam őket megérteni, de azért éreztem, hogy valóban boldogok. Aztán elkerültem más városba és sokáig nem láttam őket. Egy napon szomorú hírt hozott a posta: arról értesítettek, hogy meghalt az öreg suszter. Őszintén meggyászoltam és így szóltam magamban: „A néni most bizonyára többé nem lesz boldog!” — és a nénit is sajnáltam, hogy elveszítette a boldogságát. Nagysokára megint visszakerültem s amikor a nénival találkoztam, aki akkor már igen öreg és még szegényebb volt, kérdeztem: „Mondja néni, hát boldog-e még?” És ő szólt, szépen, csendesesen: „Lássa fiam, nagyon fáj, hogy az öregem itt hagyott, hogy senkim sincsen, de azért boldog vagyok.” Az ő boldogságán nem tudott semmi sem kifogni. De mi is tette őt boldoggá?

Talán először arra felelnénk, hogy miért is van olyan sok boldogtalan ember? Én úgy tartom, hogy nem azért, mert nem lehetünk boldogok, hanem mert rossz úton keressük a boldogságot. Az emberek a kedvező életfeltételekben vélik a boldogságot megtalálni; az anyagi és a kulturális javakban. Ahhoz szó

sem fér, hogy ezek a javak nem lehetnek különbösek ránk nézve, de mindemellett nem tőlük függ a boldogságunk, vagy a boldogtalanságunk. Mert ha ez igaz volna, akkor az anyagi javakban dúslálkodóknak és a nagy szellemi és kulturális javakkal rendelkezőknek kellene a legboldogabbaknak lenniök. A valóságban pedig ennek az ellenkezőjét látjuk. És a szellemi javakkal rendelkezők? A statisztika azt mutatja, hogy az öngyilkosok sorában a szellemi javakkal rendelkezők vezetnek. Meghalnak, mert boldogtalanok, mert nem tudnak élni. Mitől függ a boldogságunk s mi hozta ránk a boldogtalanságot? Ére helyesen talán akkor felelhetünk, ha a boldogtalanság megszületését és első pusztító utraindulását keressük. Mikor volt az? A biblia másra tanít meg minket. Az első ember a lét kezdetén nem ismerte a boldogtalanságot; ezzel csak akkor ismerkedett meg, amikor a bűn kiszakította őt Teremtőjéből, mikor válaszfalként oda állt ember és Isten közé. A bűn rendellenes, Isten nélküli állapotba hozta és ez boldogtalanságának gyökere és örök kuffurrása. Miért boldogtalan az ember? Mert elszakad az Istentől, azért nem tud örülni, azért rója sirva az életutját a nagy emberegyetem. És mikor lesz boldog megint? Ha megtalálja, amit elhagyott, elveszített: az Istent; mert akkor lesz megint normális állapotban. Nem arany, nem ezüst, nem az anyagi és a kulturális javakban való dúslálkodás, hanem az Isten kell neki. Hasonlatosak vagyunk a talajból kiszakított növényhez. A földből kivett növény, állítsuk bár arany, vagy ezüst tartóba, hervadni, száradni, haldokolni fog, míg vissza nem kerül a talajba. Ugyanigy az ember akkor boldog, ha Istenben él.

A 32-dik zsoltár azt mondja: „Boldog az, akinek hamissága megbocsáttatott, vétke elfedeztetett.” Dávid, a zsoltár írója, nem azt mondja: „Boldog az, akinek fejét habár koszorú disziti, aki országok és népek felett uralkodik, aki törvényt szab és világtörténelmet csinál, vagy akit a hir szárnyaira kap.” Lenau, a németeknek magyar születésű költője, amikor két diákhhoz, akik háza előtt elmenvén, így szóltak: „Itt lakik a nagy Lenau” ekképpen szólt: „Igen, itt lakik a hírében is szájalomra méltó, boldogtalan Lenau.” Az „Ember tragédiájában” Ádám mint Pharao, boldogan nézi a hatalmas piramisnak az emelkedését, mely hivatalva van nevét és híret örökkön fenntartani; akkor, amikor örömeiben kéjeleg, szárazon szól Lucifer: Nem érzed a szellőt, mely körülényelg? Hol elvonul, vékony porréteg marad. Egy évben csak néhány vonal, egy századévben már néhány könyök s pár ezredév elássa guláidat és homoktorlaszba temeti neved.” És ekkor Ádámtól elment egyetlen pillanatban minden boldogság; összedül, semmivé lesz, mint a fővényen épült ház.

Dávid akkor lett boldog, amikor „vétke elfedeztetett.” Nem akkor, amikor hatalmának és hírének tetőpontján állott, hanem amikor tisztán és megigazultan állott az Isten előtt. Akkor boldog ember volt.

Kedves olvasóm, keresed te is a boldogságot? Az emberiség 90%-a a keresés útján van. Akkor leszel boldog, ha vétke elfedeztetik, amikor megint benne gyökerezel az Urban. Enélkül nem lehetsz boldog. Rajjának bár aranyhegyek közzé és lakjál gyémánt palotában, Isten nélkül boldogtalan leszel. Hiszen olyan sok ezer példa van erre. De hogyan jöhetsz a te Istenedhez? Dávid meghozta az ő véres áldozatát az oltárra s ezzel rendbehozta szájadását. A leölt állat kiömlő vére elfedezte minden bűnét. Mi törli, fedezi el a te bűnödöt és ültet féged haldokló emberről a te eredeti talajba, az Istenbe? Melyik az a kiömlő vér, mely elfedezi a bűnödöt? Nem állatnak elfolyó vére; az a vér a Krisztus vére, mely folyt a Golgotán. A Jézus Krisztusnak vére tisztít meg minket minden bűntől. Mindenkit? Mindazokat, akik elfogadják, igaz töredelmes bűnbánattal a magukévá teszik a keresztfán hozott véres áldozatát. Oly egyszerű! Akik elfogadják... Csak el kell fogadni! Akkor megérted, mért mondotta a nénike nélkülözés és szenvedés között is „Boldog vagyok.” Mondhatta, mert hamissága megbocsáttatott és vétke elfedeztetett; mondhatta, mert az Istenben gyökerezett!

Löbel János

Kérelem az olvasókhhoz!

Innen is, onnan is küldenek az olvasók előfizetési díjakat, mert úgy érzik, hogy lapunkat anyagiakkal kell támogatniok a nekik nyújtott szellemi táplálékért. Azon kedves olvasóinkat pedig, akik még nem küldtek addig előfizetést, szeretettel kérjük, hogy az egy tojásához mért pénzbeli irányarat sziveskedjenek beküldeni a kiadóhivatalba: Nyiregyháza, Dessewffy-tér 10.

Aki úgy érzi, hogy lapunk a multban tudott a lélekre hatni s áldást terjeszteni, azt kérjük, hogy ismerősei egyikének vagy másikának ajándékképpen rendelje meg, avagy ajánlja megrendelésre.

Az utolsó napot Isten elrejtette előlünk, hogy mindegyikre vigyázzunk.

Légy inkább sas, mint vakondok.

Valaki azt kérdezte: mi az ítélet napja? Az a nap, amikor az összes emberek testestől-lelkestől vagy az égbe, vagy a pokolba mennek.

Predikátorok összejövetele Pesten.

Jan. 14 - 15-én a hazai meth. predikátorok Pesten összegyülekeztek, hogy részben az igébe elmélyedjenek, részben pedig a pesti, kispesti és angyalföldi gyülekezeteknek szolgáljanak az igével.

Szerda d. e. 9 órakor Bargman bécsi superintendens tartott a Római levél 8. része alapján mélyreható bibliai magyarázatot. A 8-ik részben Pál azt az embert írja le, aki Jézusban békét és boldogságot talált, meg szatárságot. A 7-ik fejezetben a porban tehetetlenségben vergődő ember képe van leírva; míg a 8. részben a Krisztus által megváltott ember boldogsága, aki fenn szárnyal a tiszta levegőben. Az „Én”, mely a 7-ik részben 33 szor fordul elő, az meghalt s a Krisztus által megigazult boldog ember él. Minekünk naponta Jézus nyugalmaiból s boldogságából meritenünk kell, hogy másoknak is adhassunk.

Ezután Bauman E. a györkönyi gyülekezet predikátora tartott előadást a *korszerti bibliai evangelizációról*, mely kérdéshez Funk Márton s mások is hozzászóltak. Csak az az evangelizáció korszerti, mely bibliai. Ma is a teljes evangéliumot kell hozni az éhező lelkeknek s minden alkalmat megragadni, hogy az embereknek Jézust hirdessük. A mester beszélt a templomban, az utcán, a hajóban, a hegyen. Pál elment a piacra, a görögök tanácskozó helyére. Luther a templomokban hirdette az igét. Wesley a templomok kívül, tereken, temetőben, bányáknál. Ma nagy cirkuszokat, termeket, színházakat s mozikat bérelnek s ott hirdetik a régi evangéliumot a modern embereknek. Ma nem szeretik az emberek a formákat. Azelőtt nem volt sajtó, ma a sajtó nagy hatalom. Fel kell használni. Házanként meghívni az embereket az összejövetelekre.

Másnap d. e. a dombóvári predikátor írás-magyarázata után Wallrabenstein J. tartott kimerítő előadást e tárgyról: „*A methodismus feladatai Magyarországon*”. El kell oszlatnunk hazafias és bibliai életünkkel minden rendű és rangu hatóságnak s magánszemélyeknek azon ellenszenvét, melyel mostanság a methodismussal szemben viselkednek. Valamikor a kereszténységet, meg a protestáns-vallást sem ismerte hazánk s mégis javára vált, bármennyi ellenszenvűlésre is talált s sok előítéletet kellett leküzdenie. Így a methodista egyház is. Most sok ellensége van, de egykoron, ha mi hűségesen szolgáljuk Jézust a mi egyházi szervezetünkben, akkor áldani fogják majd azokat, akik engedtek Isten eme tervének, mert végeredményben nem emberek akaratán mullott, hogy a metho-

dista egyház Magyarországon munkát kezdett, hanem Isten akaratán. Így Isten által rendelt hivatása s feladata van hazánkban a methodismusnak, mely abban áll, hogy a mostani vallásilag közömbös, alvó korban a megtérés és újjászületés segítségével Krisztus országának sok alaitvalót szerezzünk. Mint a feltámadott Krisztus bizonyágtevői felelősséggel is tartozunk az Urnak, hogy e munkatéren, amelyre állított minket, hűségesen elvégezzük a ránk bízott feladatokat.

Igen értékesek voltak az esti órákban tartott evangelizációs órák. Pesten, Kispesten és Angyalföldön, hol Bargman, Schmidt János és Wallrabenstein J. szolgáltak az igével. Sok lélek sírva tört össze s fogadta el üdvözítőjét, kit eddig nem ismert, vagy üldözött.

Alliance-imahét Nyiregyházán. Igazi testvéri egyetértésben tartotta meg az imahetet a nyiregyházi baptista és methodista gyülekezet. Három estén át a baptista imaházban s három estén a methodista imaházban gyülekeztek össze s imádkoztak a kifűzött tárgyak felett. Hol az egyik gyülekezet énekkara, hol a másiké énekelt s ugyancsak így váltakozott a két zenekar is; egyszer a baptista testvérek lágy vonószene-kara, azután a methodista testvérek liangos fuvózenekara szólalt meg.

Igy épültünk hat egymásutáni estén az ige, az ima, az ének és a zene segítségével. A methodistáknál az igével a baptista testvérek predikátora szolgált s viszont a baptistáknál a meth. predikátor. Az összes esték a legszebb testvéri egyetértésben s semmitől nem zavart igazi szeretetben folytak le, amit betetőzött szombat este a baptista testvérektől meglepetésként felszolgált tea szeretet vendégség. Hat estén át ragyogtak az arcok, örvendeztek a szívek s többen voltak akik örömben nem tudtak sokáig elaludni. Ugy éreztük mindnyájan, hogy a Mester itt volt s az ő szent lelkével működött köztünk. Ugy éreztük, ha már idelelné, az emberi gyarlóságok s korlátok dacára is olyan szép a testvérek együttlakozása, milyen szép lesz egykoron odafenn az Urnál, mikor nem lesz faj s nem lesz felekezet s nem lesz semmi olyan, ami szétválaszt. Éreztünk valamit abból a dicsőségből, mikor az új Jeruzsálemben nem lesz templom, mert Isten és a Bárány lesz a templom.

Budapesten a magyar és a német gyülekezet szintén együtt dicsérte az Urat az imahét alatt s boldog órákat töltöttek el együtt, ami sok áldást hozott a jelenvoltagekra.

A miskolczi gyülekezet mint egy életre való kis méh raj szorgalmasan dolgozik. Férfi s nő tagjaik nem fáradnak ki a hívogatásban s készek szenvedni is a Jézusért s gorombaságokat eltűrni. Annyi érdeklődő szokott a gyülekezetbe jönni, hogy már nem férnek be, amiért is az a terv merült fel, hogy míg más lehetőség kínálkozik egy szükséglakást építünk az egyik testvér udvarán. E célra a nyíregyházi testvérek közül többen akácoszlopokat ajánlottak fel s az egyik testvérünk 150 kéve nádat. A tavasz beálltával szeretnénk munkához fogni, ha Isten is ugy akarja.

Borjádi gyülekezetünkben február 7—10 hitmélyítő konferenciát tartunk a predikátorok s az alsó vidéken lakó testvérek bevonásával. Alapigéknek választottuk Pál I. levelét a Tessalonikabeliekhez a 4. és 5. részt.

Szakítás naptárak bibliai elmélkedésekkel az év minden napjára még mindig kaphatók a predikátoroknál vagy iratterjesztőinknél, vagy a ker. könyvesháznál, Budapest, Felső-erdősor 5. Miután az elkészített mennyiségből két egyesület nem vett át annyit, amennyire számítottunk, még igen sok az eladatlan példány. Pedig a vállalkozás megérdemelné a támogatást s ajándékképpen is megvehetnék sokan, hogy olyanok kezébe adják, akik még nélkülözik az igazi békességet.

A fásori ev. egyházközség ujonnan megválasztott lelkészét: *Kemény Lajost*, budapesti vallásánárt 1923. dec. 23-án iktattak hivatalába. Az új lelkésznek igen komoly predikációja után, melynek az volt a fő tartalma: Te vagy-e az, aki eljövendő vagy? az ünneplő közönség átvonult az evang. főgimn. dísztermébe, ahol a különböző testületek és küldöttségek üdvözölték az új lelkészt. Elsőnek dr. Raffay Sándor ev. püspök, majd dr. Ravasz Árpád ref. püspök. Az unitárius egyház képviselője után a püspöki methodista egyház részéről Funk Márton superintendens üdvözölte a lelkészt, majd a baptista egyház részéről Gerwich predikátor.

Mi methodisták szívből örvendezünk azon, ha olyan valaki lép a szószékre, aki határozott, bibliai pozitív hittal hirdeti a bűnök bocsánatját s az Ur Jézusban való üdvösséget. Mindnyájunk örömeire Kemény Lajos beszédjében határozott állást foglalt el a Jézus Krisztus mellett. Az Ur áldja meg működését.

A sirban mind egyformák vagyunk, de az örökkévalóságban nem.

Akik most nevetnek, azok közül sokan fognak sirni s viszont akik most sirnak, azok közül sokan fognak nevetni.

25.000 frank jutalom ...

Isten üdvözítő kegyelme megjelent minden embernek. (Titus 2, 11.)

Nem régen történt, hogy egy délvidéki városban több munkás kíváncsian állott egy falragasz előtt, mely egy elhagyott ház falára volt kiragasztva. Csodálkozó és figyelmes árcukról ítélve, a falragasz valami fontos, nem mindennapi dolgot tartalmazhatott. A címe nagy fekete betűkkel nyomtatva ez volt: „25 000 frank jutalom!”

Az, ami a cím után következett, nem kellett feltűnést. Az első sorban az egyes szavak rendszertelenül voltak írva minden értelem nélkül, majd a címhez hasonló betűkkel a következő felhívás állott:

„Az itten közölt levelek szavakba foglalva és megfelelően elrendezve, egy kérdést foglalnak magukban. Aki a kérdést megfejti és megadja reá a feleletet az alant közölt címen a jutalmat átveheti.”

Ezután a cím következett

Igen sokan olvasták a falragaszt és a vélemények, melyeket hallani lehetett, a légközlönbözőbbek voltak. Némelyek azt mondták, hogy ez csak tréfa, mások pedig azt hangoztatták, hogy a levelek tartalma sohasem jelenthet egy kérdést. Többen azonban abban a reményben, hogy odahaza talán megtalálják a rejtély megoldását, leírták maguknak a levelek hosszú sorát. Ezek között volt egy fiatal munkás, aki, miután kétszer vagy háromszor átolvasa a hirdetést, így szólott:

„Majd meg fogom próbálni, talán csak tréfa, de talán mégis lehet valamit nyerni.”

Leírva e hirdetést, este munka után nekifogott, hogy a rejtélyt megoldja. De két órai próbálgatás után sem sikerült.

„Már fáradt vagyok”, szólott, „majd folytatom holnap.”

Igy ment ez több napon keresztül. Azonban nem veszítve el bátorságát, az ötödik este, miután a leveleket minden lehetséges sorrendben összerakta, a következő kérdést találta:

„Mi módon menekedjünk meg mi, hogyha nem törődünk ily nagy idvességgel?”

Lehetséges lenne ez? 25.000 frankot ilyen könnyen nyerni? Még egyszer átolvasva a mondatot, mégis csak tréfának tartotta és kételkedni kezdett, hogy valóban ki fogják e fizetni a pénzt. Másnap korán reggel elindult, hogy a hirdetményen feltüntetett címet felkeresse, ahol őt egy kedves külsejű éltebb ur fogadta, aki mindjárt jövetelének célja után érdeklődött.

„Azért jöttem”, — feleli a munkás — „hogy a 25.000 frank jutalmat átvegyem a hirdetményen feltüntetett levelek megoldásáért.”

„Igen”, felelt az ur.

„Megoldottam a rejtélyt és remélem, hogy megkapom az ígért jutalmat.”

„Természetesen, barátom, ha minden felté-
telt teljesített. Hanem most lássuk, hogy mi volt
a kérdés?”

A fatalemler az izgatottságtól remegő han-
gon ismételte a kérdést

„Mi módon menekedjünk meg mi, hogyha
nem tördünk ily nagy idvességgel?”

„Igen, eddig helyesen van. Ön megfejtette a
kérdést, de előbb meg kell adnia reá a feleletet,
mielőtt megkapja a jutalmát.”

„Feleletet adni erre?” kérdezte a fiatal-
ember, aki úgy látszott, hogy az egész dologot
nem tudja megérteni.

„Igen”, — felelt a másik — „tessék csak
kérdezni.”

Ezzel íróasztalából a falragaszok egy példá-
nyát vette elő és a fiatalember elé az asztalra he-
lyezte. A falragaszon ez volt írva:

„Aki a kérdést megfejti és megadja reá a
választ, az meg fogja kapni a kitűzött jutalmát.”

„Barátom”, szólott most az ur — „a kérdés
egyszerű és határozott: Mi módon menekedjünk
meg mi, hogyha nem tördünk ily nagy id-
vességgel?... Megtud ön erre felelni?”

Nagy csend lett; a fiatalember szemei szűn-
telen a hirdetményt nézték, de belátta, hogy ilyen
kérdésre feleletet nem tud adni.

„Erre nem bírok feleletet adni”, szólott
régre.

„Nem tud?... Miért nem?”

„Mert erre nincs felelet!...” Az egész dolog
svindli! Nagyon szégyenletes dolog valakit ily
módon becsapni!”

Ezt mondva az ajtó felé fordult és távozni
készült, midőn az ur kezét vállára téve, a követ-
kező szavakkal visszatartotta:

„Vájon csak egy pillanatig, hogy elmond-
tam miért is ragasztottam ki ezen plakátokat. Ezt
azért tettem, hogy ön és mások oly dolgot nyer-
jenek, mely sokkal többet ér, mint a 25 000 frank.
Ön azt mondja, hogy ezen kérdésre sincsen fele-
let vagy más szavakkal, azon ember számára, aki
Isten üdvösségét elhanyagolja, nincsen eszköz,
melynek segítségével Isten haragja elől megmenek-
ülhet?... Micsoda tulajdonképpen Isten üdvös-
sége?... Az Ur Jézus Krisztus! Elhanyagolta ön
Krisztust?”

„Nem tudom, mit tetszik ezen szavakkal
gondolni”, felelt a fiatal ember. „Mindig eljártam
a templomba és imádkoztam is; hát mit tegyek
még ezenkívül?”

„Megmondom, barátom; ön bűnös és mint
bűnös veszélyben van, mivel Megváltónk mondja:
„A lélek, mely bűnös, meg fog halni.” De, Meg-
váltónk, Jézus megholt miérettünk és ezzel gon-
doskodott egy utról, melyen haladva üdvözülni
logunk. „Mert Krisztus is szenvedett a bűnökért,
mint igaz a nem igazakért, hogy minket Istenhez
vezéreljen...” és az üdvösség csak úgy lesz öné
is, ha elfogadja! Elfogadta már ezt?... Lépett-e
már Isten elé, mint bűnös, kinek szüksége van
bűncinek bocsánatára vagy adott-e már halát Is-

tennek azon üdvösségért, melyet nekünk Krisztus
személyében adott? Vagy pedig el tetszett hanyag-
olni ezt az üdvösséget? Ha igen, akkor ezen
kérdés teljes igazságában önnek is szól!

Ha pedig az én kis cselem eszköz volt
arra, hogy ön a lelke veszélyét felismerje és Jézus
Krisztust mint Megváltóját elfogadja akkor egy
sokkal értékesebb és maradandóbb jutalmat nyert,
mint a 25 000 frankot!”

„Jézus Krisztusnak az Isten Fiának vére
megtisztít bennünket minden bűntől!” (Ján. 1.
1. 7.)

(Franciából fordította: B. Henrik.)

Karácsony est a Budakeszi árvaházban.

— Utólagos beszámoló. —

Karácsony előtti nap minden ember igyek-
szik munkájával hamar elkészülni, hogy lelkét a
szent estére elő tudja készíteni a megszületendő
kis Jézus befogadására. A nagy gyárak szipjai
megszólalnak és jelzik a munka befejezését. A
hatalmas gyárkérmények nem lehelik fekete füst-
fellegüket a tiszta légűrbe. Tisztábbnak érzik az
emberek a levegőt, mint máskor. Ugy érzik
mintha egy új élet támadna az emberi-
ség között. A gépek hangos zöreje elnémult.
A ki teheti, a családi körben ünnepli a szent
estét Mindenki igyekszik valami kis örömet sze-
rezni családjának.

Budakeszln délután 4 órakor volt az ünnep.
Az ég szőria a fehér hó pelyheket, mely jelképe
volt annak, hogy mi is oly fehéren és tisztán vár-
juk az Ur Jézus megszületését. A kis árvák örömi-
sugárzó arccal várták, hogy az óra mutassa már
a 4-et. Négy órakor megérkezett Dr. Barta testvé-
rünk kedves feleségével és még más idege-
nek. Othilia és Forberger Margit testvérnők, kik
az árvákat gondozzák, bevezették a várt vendé-
geket az Ur Jézustól és a nemesszívű adakozók-
tól kapott sok és gazdag ajándékkal feldíszített
szobába. Forberger testvérnők egy énekszámot
adott elő a vendégeknek. Én és a 11 árva vártunk
egy mellékszobában. Csak az adott jelre mentünk
be az Ur Jézus jászolához, egy szép karácsonyi
énekkel. Dr. Barta testvérnök felolvasta Lukács
evang. 2. rész 1--20. versig. És meleg szavakkal
adta elő az Ur Jézus születésének jelentőségét.
Én szintén Lukács evang. 2. rész 1--14. versét
olvastam és röviden vázoltam annak értelmét.
Ezen beszédek után jött a 11 árva gyermekeknek
éneke és szaválata, aztán pedig az ajándékok ki-
osztása. Kedves Testvéreim! Mi is köszönrüljünk
ezen árva gyermekeknek! És tehetségünkhöz képes
ajándékozzuk meg őket. Mert ezeknek nincs any-
juk, nincs anyjuk, akik megajándékozhatnák őket.
Ezeket csak az Ur Jézus és az igaz testvéri sze-
retet segíthet.

Korencsy Mihály
misszió iskolai növendék.

HIREK A NAGY VILÁGBÓL

Németország nyomora. Egy lelkész ezeket írta egyik magyarországi barátjának: Fizetése sem alig elég arra, hogy száraz kenyeret vegyek. Beteg feleségemnek nem tudok orvosságot és tejet venni, már nem sokáig viszi. Míg négy gyermekem alszik, arra gondolok, bárcsak ne ébrednének fel többet, mert a legborzasztóbb, mikor látni kell, hogyan pusztulnak el lassan, de biztosan.

Egy német újság írja: „Az utcán járó öreg emberek az éhségtől elyengülve összeesnek.”

Egy prédikátor leánya arról értesít, hogy az utolsó hetekben 3 orvos követett el öngyilkosságot.

A megszállott területen több mint 2 millió férfi áll kereset nélkül; ők s gyermekeik a legnagyobb nyomorban vannak. A német kormány nem tud rajtuk segíteni.

Drezdában az elemi iskolások több mint egyhatodrésze éhség következtében megbetegedett. Berlinben számos gyermek nem jár iskolába, mert ágyban maradnak nappal is, hogy jobban bírják az éhséget

Lapunk szívesen vesz át könyöradományokat a nyomor enyhítésére.

Az angol parlament: legutóbb beválasztott képviselők közt 41 methodista képviselő került, közöttük egy methodist prédikátor is. A 31 methodista képviselőből 19 a liberális párthoz tartozik, 18 a munkáspártihoz és 4 a konzervatív pártihoz. Az angol parlamentben van egy külön helyiség, ahol a bibliahívó képviselők minden gyűlésük előtt közös imára gyülekeznek össze! Bár lenne sok népnek olyan képviselője, aki Jézus szellemében igyekszik országá és népe javát előmozdítani!

A belga methodista egyház szeptemberben tartotta második évi konferenciáját Brüsszelben. Beauchamp püspök elnökölte alatt. Az ottani munka szép eredményekre tekinthet. Brüsszel, Antwerpen, Liège, Maline, Ypern városokban francia nyelvű gyülekezetek vannak, Aarschoot, Antwerpen, Dünkirchen, Malinesben flamnyelvűek, azonkívül Brüsszelben angol nyelvű istentiszteletek is vannak. Hivatalos lapjuk neve: *A Kéve*.

Ez is egyházérintés. Szászországban az egyik egyházközség jótékonycélu nyári néptünnepélyt rendezett, hogy a befolyó tiszta jövedelemből az elesett hősöknek emléket állíthassanak. A néptünnepély d. u. 3 órakor kezdődött, énekkar,

zenekar közreműködésével. Volt ott gondoskodás tomboláról, körhintáról s egyéb szórakozásról. A fődolog mégis a tánc volt, kiválóan kivirradtig! Az ilyenfajta egyházi táncmulatságok a mi hazánkban sem ismeretlenek. Szomorú, ha az egyház így teljesíti hivatását!

A jezsuiták rendje az 1922. évben 17966 tagot számlált Legerősebb a rend Németországban, aztán Franciaországban s végül Olaszországban. Németországban erősen terjeszkednek, mert ott a szociálista kormány rendszeresen aláássa az egyházat s a jezsuita rend a külföldi jó valutáival óriási beruházásokat tesz, házakat, telkeket vásárol.

Evangelizáció Chicigóban. A baptisták, kongregationalisták, disciplek, presbyteriánusok és methodisták 5 hétre kibérelték a legnagyobb színházat és naponta ott hirdetik Isten igéjét az öt egyháznak megbíztottai. Husvétkor fejezik be.

Kereszt vagy trónus.

Valaki egyszer azt mondta, minden emberi szívben van egy kereszt és egy királyi trónus. Vagy az „Én” van a kereszten és Jézus a trónon, vagy megfordítva, Jézus a kereszten és az „Én” a trónon.

Felteszem a kérdést mindjárt a sorok elején: Kicsoda foglalja el kedves olvasóm, szívednek trónusát.

Születésünktől kezdve az „Én” tart jogot szívünknek trónusára, amelyet ugyan jogtalanul tart magáénak. Ez sajnos így van minden embernél — kivétel nélkül. „Énünknek” fellépési módja természetesen különféle, mert hozzájárul nevelésünk, környezetünk, tehetségünk, képzettségünk stb. De a gyökér, amiből „Énünk” kinő, mindenhol ugyanaz. A fegyenc és „Én” közöttem csak éppen annyi különbség van, hogy én más környezetben nevelkedtem. Ha engem is olyan atmosféra vett volna körül, mint azt a fegyencet, akkor én is ma ottan volnék, ahol az a fegyenc van.

Oroszlán és macska, kutya és farkas, disznó és elefánt, ezek külön-külön más más állatok és mégis egy-egy családhoz tartoznak. Csak a kialakulásuk más-más. Így a bűnnek gyökere nálunk is ugyanaz, ha a kialakulás különféle is. Némely embernek az „Énje” elefántná nőtt ki, vagy mondjuk inkább, hogy egy óriási góliáttá fejlődött, aki szemtelenül és kihívóan viselkedik a szakadt Istenétől; másoknál meg az „Én” csupa kis rókafiakból áll, amelyek a szőlőt elpusztítják.

„Énünk”-nek a lényege mindenhol és mindenkiiben egyforma. Itt nincsen különbség magyar és német között, keresztyén és zsidó között, munkás és ur között, mi mindnyájan vétkeztünk és szűkölködünk az Isten dicsősége nélkül (Róma 3, 23.)

És ahol ez az „Én” uralkodik, finomabb vagy durvább módor, ottan Jézus a keresztre van feszítve. Mi bennünk mély ellenállás mutatkozik

a Megváltó ellen, mi is kiáltjuk „Nem akarjuk, hogy ő uralkodjék mi rajtunk.“ Kétségbeesve kérdezi Pilatus a tömeget, mit cselekedjem hát Jézussal? És a felelet „Feszítsd meg, feszítsd meg.“ Ha ma szavazásra kerülne a sor, hogy mit csináljunk Jézussal, úgy mi is aláírnánk ítéletét és kiáltanánk „feszítsd meg, feszítsd meg.“ De a mi legkomolyabb a dolognál, hogy te és én hozzá járulunk az ő halálához, mert a mi testi emberünknek nincs mit adnia Jézusnak.

Az „Én“ nem tűr maga mellett még egy trónt, csak egy keresztet. És ez a kereszt azé, aki jogot mer tariani életünkre.

Ezért az „Ént“ meg kell fosztani trónjától, hatalmától, ha azt akarjuk, hogy életünkben minden másképpen legyen. De ez a trón nem inog meg olyan könnyen, mint manapság a királyi trónok. Mert sokkal erősebben áll a mi egész érzéki világunkban és ő király akaratunk felett s gondolataink és cselekedeteink felett, így erősen tartja magát.

Az „Én“ hatalmas zsarnok, aki önként le nem mond trónjáról. Csak forradalommal lehetne őt megdönteni.

Németországban láttam egy falimondást, amelyen két szó volt olvasható: „Én“ és ez vastagon át volt húzva és utánna „Jézus“ Az „Én“ áthúzva lehetséges ez! Igen, ha ez olyan könnyen menne! Hisz olyan szívósan tartja a trónját.

Tehát forradalomra van szükség a te szívedben is, kedves olvasóm. Itten nem lehet megsztani a hatalmat, vagy az egyik, vagy a másik lehet csak egyszerre a trónon. Vagy az „Én“ van a trónon, vagy Jézus van a trónon.

Kedves barátom ki van nálad a trónon? Vagy talán nem tudod? Megkérdezem feleségedet, főnöködet vagy szomszédjaidat? Azt is mondd talán: „csak néha fordul elő, hogy mérges teszek, hogy kikelek önmagamból és ha néha káromkodok is, a másik pillanatban már megint a legjobb ember vagyok!“

Oh, vigyázz! Senki sem szolgálhat két urnak. Mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti; vagy az egyikhez ragaszkodik és a másikat megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a Mammonnak. (Mat. 6, 24.)

Ha szívedben még mindig az „Én“ uralkodik, akkor még nem éltél át forradalmat. Ismered a forradalmat? Az ottan a keresztén, szívednek trónja mellett, az véghez vihet egy forradalmat a te szívedben is. Az ő vére által megszabadulhatsz zsarnok „Éned“-től, hogy ha hittel hozzá fordulsz. — Akkor a régi trón meginog és a trónon levő zsarnok a halálba lesz adva; ezután új trón fog kialakulni istennek kegyelméből, amelyen jogos tulajdonosa fog székelni: Jézus Krisztus Istennek fia a te szabadító királyod!

Ez akkor Isten akarata szerinti forradalom lesz. Az „Én“ a keresztre kerül és Jézus a trónra, oh mily dicső dolog is ez.

Hamarosan észre fogod venni, hogy milyen

szívós élete van az „Én“-nek, mert nem akar meghalni. És a kereszten is csak a hit által tartóhatod. Egy spanyol legendában meséltek egy lovagról, aki kegyes és istenfélő ember volt. Valahányszor egy kápolna mellett elhaladt, mindig leszállt és imádkozott. Egyszer egy szép holdvilágos estén ismét egy kápolnához ért, bement imádkozni. Az oltár elé érve, egy koporsót lát egy halottal. De a lovak nem ismerte a félelmet, letérdelt és imádkozott. Ekkor a halott a koporsóból felemelkedik, de a lovak nem volt rest, felugrott, kirántotta a kardját és ketté szelte fejét ezen szavakkal: „Te halott vagy, ezért halottnak is kell maradnod“.

Igy beszél a hit a kereszten csüngő „Én“-nek. Te halott vagy ezért halottnak is kell maradnod! Tudván tudjuk azt, mondja Pál apostol, hogy a mi ő-emberünk ő vele megfeszítettett... Hogyha pedig meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy élünk is övele (Róma 6, 6. 8.)

Kedves olvasóm, meghalt-e a te „Éned“ Krisztussal együtt? Iia még nem, akkor add még ma a halálba és koronázd szerető megváltódat és szabadtódat királlyá a te szívedben és életedben!

Jövel, Jézus, Ielkem hő szerelme!

Te nélkülöd szívem hova lenne?

Oh jöjj Királyom,

Csak Te vagy öröömöm e világon!

Átdolgozta: Schm J.

Nem érdemli.

A bünös embert a legtöbb ember megveti. A tolvajt, a paráznát kevés ember szereti. Társaságukat kerülük s ha érintkezni kell ilyenekkel, akkor olyan félvállról, olyan hidegen, olyan lenézően beszélnek velük, mintha attól félnének, hogy azoknak szennyes ruhájáról az ő tiszta ruhájukra is átragad valami.

Jézus nem így bánt a bünösökkel! A bünst Jézus elítélte, de a bünösöket szerette s könybe lábbadt szeméiket, büntől megszabadulni vágyó lelküket látva, megszabadította büneik terhétől s testvéreivé fogadta őket. Velük evett s velük társalgott s nem félt attól, hogy beszenyenezi a ruháját. Oh a mai társadalom, de a mai hívők is sokat tanulhatnak ettől a Jézustól, a bünösök barátjától, aki azért jött s azért jó ma is, hogy a bünösöket, az elveszetteket, az eltévelyedetteket keresse s üdvözítse.

Megérdemli-e a bünös Jézusnak ezt a nagy szeretetét? Nem! Mivel is érdemelhetné, hiszen büneinél, sötét, züllött multjánál, beszenyezett lelkénél egyebe nincsen!

Jézus mégis közeledik a bünöshez, szóba áll vele, vele akar vacsorázni, vele egyesülni! Miért? Nem azért, mert a bünös megérdemli,

hanem azért mert Jézus szereti s megakarja őt menteni éppen ezáltal, hogy szeretetét érezted vele

Nem messze onnan, ahol eddig lelkipász-torkodtam, egy kis faluban történt, hogy egy fiatal ember feleségével állandóan perlekedett, veszekedett. Házasságuk mind tűrhetlenebbé vált, pokol volt. Pokoli tervet eszelt ki a fiatal férj, meggyilkolja feleségét, hogy véget vessen a gyötrelmes életnek. Szíven szurta az asszonyt, úgy hogy az menten szörnyet halt. A gyilkost sok évi börtönre ítélték el.

Ehhez a fiatal feleséggyilkoshoz minden héten több érai távolságról begyalogolt öreg beteges édes anyja s egy kis kosárka ennivalót cipelt fia számára; pedig ő maga is a tiz ujjával kereste mindennapi kenyerét. Az öreg asszony ezt az utat megtette minden héten, télen-nyáron, hidegben, melegben, jó időben, rossz időben. Az emberek fejüket csóválgatták s különféle-képpen nyilatkoztak a bűnös fiához látogató s neki élelmet vivő öreg anyókáról. Az a gyilkos ott a börtönben nem érdemel szeretetet, támogatást, hadd érezze milyen undokságot követett el, viselje bűnének következményét!

Lassabban barátom az ítélkezéssel s a kődobálással! Nem vagy hívva itélkezni. — Isten az egyetlen igaz bíró, te hamis bíró vagy, mert amiben mást elítélsz, ugyanabban felmented magadat. Te részrehajló vagy — nem vagy megbízható!

Megérdemelted, hogy Jézus téged szeressen? hogy életét érted adja? S lám, ő megtette! Még akkor, mikor bűnben voltál; megtette szeretetéből!

Óh, te édes anya, kinek rosszul sikerült fiad avagy leányod van; ha hazuról távol a nagy világban tévelyegnek s tán ünt, bűnre halmoznak, ne szűnj meg őket szeretni, ne szűnj meg értük imádkozni. Az édes anya szeretete nem szűnik meg akkor, amikor fia vagy lánya megszorítja, házára, nevére szégyent hoz — nem, az édes anyai szív nemcsak azt a gyermekét szereti, aki mindig jó s mindig kedves volt, mindig engedelmes, de szereti azt a gyermekét is, aki ráütött az édes anya kezére akkor, amikor az kenyeret nyújtott gyermekének, aki éles tövissel szurta édes anya szívébe, mikor az éppen szívére akarta ölelni.

Óh te édes anya, ne emeld kezedet eltávolított gyermekeidre, ne lenyegesd őket ökölled, hanem kulcsold össze munkában kifáradt kezeidet s megbántott, szomorkodó szívedet emeld fel az Egek Urához, panaszkodj neki, vidd elébe fiad ügyét-baját, meglátod, hogy meg nem szűnő imáid, meg nem szűnő szereteted legyőzi a tévelygőket, vissza hozza őket az Atyához, az ő hajlékába. Bármilyen fájdalom is ért fiad vagy leányod részéről, tűrj el, ne mond el embereknek, de mondd el Istennek, mondd el sokszor mindaddig, míg megtudsz mindent, de mindent bocsátani s szeretni tudod azt, aki

arra nem érdemes. Meglásd, hogy ez a szeretet legyőzi a bűnöst, ez a szeretet, de csakis ez fogja visszahozni az Atya hajlékába.

Te anya, csak imádkozz és szeress! W. J.

Arnold, az afrikai hős...

Stanley Arnold Frigyes 1858-ban született. Livingstone Dávid, a nagy hittérítő fiai atyjuk leveleit olvasták jóbarátjukkal, Arnolddal. Ezen levelek felébresztették a fiatal Arnold szívében azon forró vágyat, hogy ő is kövesse Livingstone lépteit a nagy, sötét kontinensen.

Nyolc évvel Livingstone halála után utazott Afrikába, ahol 33 évig szolgált az Urnak, mely idő alatt több mint 35.000 kilométer utat tett meg. 1819-ben halt meg... Itt közlünk egy kis részt élettörténetéből, amint azt ő maga elbeszéli...

„Ugy hiszem kevés ifju részesült olyan szigorú keresztyén nevelésben, mint én és mindazonáltal 8 éves koromban én is megtanultam sulyosan vétkezni Isten ellen. Első vétkezésem pillanatától semmi sem hozott nekem nagyobb örömet, mint két barátommal szomszédunk gyümölcsös kertjét megdézsmálni; nem azért, hogy táplálékban szűkölködtünk volna, hanem mulatásunk csak abban állott, hogy kockáztatunk, vajjon a lopáson rajta kapnak-e. Egy napon egyik barátommal atyja kertjében nagy zajt csapva játszottunk. Közben jóízűen ettük a szilvákat, melyeket szomszédunk kertjéből loptunk. Zseb-késünkkel tudniillik a sövénykerítésbe egy nyilást vágtunk, amelyen keresztül szomszédunk kertjébe jutottunk. Iten a szilvafát gyorsan megráztuk, a szilvát összeszedve, visszalértünk játékunkhoz. Ekkor hirtelen egy ablakot hallunk kinyitni, melyen Pál, Jakab barátom bátyja, kiszolott, hogy hagyjunk fel csintalankodásunkkal „Azért sem, — feleli neki Jakab — azt fogjuk tenni, ami nekünk tetszik.“ Mi aztán újra gyümölcsöt loptunk szomszédunk kertjéből. Ekkor újra megjelenik Pál az ablakban és reánk kiált: „Tolvajok, nem szégyenlitek magatokat?“ Egy ágyulövés nem ijesztett meg annyira, mint ez a szó; egész bizonyára engem értett a tolvaj alatt!... Az ablak újra becsukódott, én pedig hazaszaladtam s nagyon bűnösnek éreztem magamat Csak úgy gondoltam magamat biztonságban, ha elrejtőzöm. Egész este nem is mertem mutatkozni és örültem, amikor eljött a lefekvés ideje. Az a szó, hogy „tolvaj“ folyton ott csengett a fülemben...

Másnap a városba küldött édesatyám valami dolog elintézése végett. Utam éppen a börtön mellett vezetett el. Igen féltékeny jöttem erre, várva, hogy egy rendőrtisztviselő észrevesz és galléromnál fogva a börtönbe visz. Ugy éreztem, hogy az a szó: „Tolvaj!“ a homlokomra van

írva Vajjon azon emberek, akikkel találkozom, nem-e ismerik a tegnap elkövetett minden tetteimet?... Nemsokára egy csendőr jön velem szemben, kezénél fogva egy szegény, mezitlábás kisfiút vezet. A csendőr másik kezében egy pár új cipőt visz. Könnyen megértettem, hogy a kis fiú lopta a cipőket, mert mezitláb kellett járnia, tehát szüksége volt rá. Óh! mennyivel bűnösebb voltam én, ki csak szórakozásból loptam a gyűlölcset, nem pedig szükségből! Szemeimmel követtem a csendőrt kis foglyával, amíg a börtönnehéz ajtaja becsapódott mögöttük; azután pedig futottam haza, hogy újra elrejtőzzem...

A lefekvés ideje ismét elérkezett. Az éjszaka, mely elközeledett, nyugtalanított engem, mivel nem volt senki akinek gonoszságomat megvalhattam volna, úgy éreztem, hogy mindent Istennek kell elmondanom. Megvárva, míg mindenki lefeküdt, térdeimre esve, kezdtem bocsánatért könyörögni, de... csak sirva fakadtam, egy szót sem bírvva szólani. Ugy tűnt fel előttem, hogy bűnöm túl nagy, hogy Isten nem tudja megbocsátani, de egyszerre ezen bibliai vers jutott eszembe:

„Mert Isten annyira szerette a világot, hogy egyszülött fiát adta, hogy aki hiszen ő benne el ne kárhazzék, hanem az örök életet elnyerje“. Sokszor ismételtettem magamban ezt a verset és végre beláttam, hogy ez a vers én rám is vonatkozik... Másnap könnyű szívvel ébredtem fel; terhem eltűnt.

Néhány hónap múlva egy szomszéd városban kis barátommal, Jakabbal találkoztam. Indítást éreztem, hogy neki mindent elmondjak, ami lelkemben történt; de hogyan kezdjem el?

Végre elhatároztam, hogy megfogom hívni egy kis sétára a temetőbe, ahol a sírkövek között majd beszélhetek neki a halálról és az üdvörl... Azonban még mielőtt a temetőhöz értünk volna, már mindent elmondottam neki, hogy megvagyok mentve az Ur kegyelme által. Jakab is megvallotta nekem, hogy még azon délután, midőn bátyja tolvajnak szolgált, elment a templomba, ahol a papnak mindent meggyóni, mert úgy gondolta: „Ha mindent meggyónok, akkor bűnöm is meg lesz bocsájtvá“.

Ugyanazon Megváltó, aki megmentette A. F. Stanley-t, téged is meg akar menteni... Bizzál benne és boldog leszel!

Ignotus.

Rab madárka nem tud repülni.

*

Giazdag embernek keserűbb a halál.

*

Minél nehezebben van a szeg a falban, annál nehezebben lehet kihuzni.

*

A halál hivatlanul jön.

Tréfa s ami mögötte lakik.

Pel 14. 12.

A komikus a színházban, a bohóc a cirkusban meg nem szünő kacajra fakasztja a közönséget s ugyanakkor ő maga sirni szeretne. Cervantes, az egyik legnagyobb spanyol költő (1547—1617.) vitéz katonatiszt volt s az életet minden oldaláról megismerte. Nagy szellemi képességei mellett találó tréfái, csapongó humora messze földön ismeretesek voltak. A felvonások közt rögtönzött tréfáinak hallgatói nem tudtak a nevetéstől megszabadulni. De mit olvasunk Cervantes életrajzában? Otthoni életét a buskomorság sötét felhői tették éjszakkává.

Molière volt a legnagyobb francia vígjátékiró, aki XIV. Lajos szolgálatában egyszerre színjátékiró, színigazgató és színész volt (1622—1673.) Költeményeinek kicsapongó vídamsága és alakításai képezték az udvar s a párisi polgárság élvezetének forrását. Mégis akkora szomorúság nehezült erre a szegény emberre, hogy családi élete állandó nyomás alatt volt. Legnagyobb diadalai sem tudták ezt a buskomorságot elűzni. S a költő vége meg-rázó volt. Haldokolva vitték a színpadról lakására: egy vérömlés akasztotta meg egyik humoros alakítását.

Ezelőtt száz évvel London legkiválóbb színházi humoristája Foote Sámuel volt. Disraeli angol miniszter beszéli el, hogy egyszer egy kereskedésben egy szánalmas, piszkos embert látott, magát a nyomor megtestesülését. Kérdősködésére megtudta, hogy ez az ember ugyanaz, aki tréfaival esténként az egész fővárost mulattalja. Ez a humorista úgy halt meg, hogy megszakadt a szíve.

Ezek a tények azt mutatják, hogy az az öröm, melyet ezek az emberek másokban keltek, elvakítás volt. Annak a mély fájdalomnak elhazudása, mely őket gyötörte, eltakarta a többi ember elől is azt a fájdalmat, mely szívükben volt. Az emberek kábulatban élnek s nem térnek magukhoz, hogy állapotukat egyszer is igazán szemügyre vegyék. Ebben hazugságban élnek át életüket s jutnak el annak sokszor hirtelen, váratlan végéhez, a halálhoz, mely azonban csak kezdete egy másik, rájuk nézve bizonytalan és ismeretlen létnek. Mi következik aztán? Elfelejtik kutatni, elfelejtenek készülni rá; a világi tréfa, mulatság nem enged időt ehhez a kérdéshez; mintegy szellemi narkózisban élnek át életüket, míg jön a nem várt és mégis bizonyos; a rettegett, de kikerülhetetlen; az ismeretlen és mégis jól tudott befejezés: a halál. „Van egy út, mely az ember előtt egyenesnek tűnik fel, de vége a ha-

lálnak utja. Nevetésnél is bubánata van a szívnek s az örömnök vége szomorúság", mondja a Példabeszédek gyűjtője. (14, 12-13.)

Ezzel a hiu, megcsaló, elmekápráztató tréfával szemben áll a szívnek az a mélységes öröme, mely a Jézussal együttélőkbe költözik, a Mester arcáról a szívbe süttött derű. Ez éppen ellentéte a világi tréfának. Ez kacagva sír, az könnyek közt mosolyg, Jézus szeretetéből egy csöpp a fájó szív örömét megédesíti. Jézus nem hozza a buskomorságot, hanem elviszi.

Ki a szegény? Ki a gazdag?

„Hiszen tudjátok a mi Urunk Jézus kegyelmét, hogy bár gazdag volt, szegénnyé lett értelek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok.“ II. Kor. 8, 9.

Egy körülbelül 20 évvel ezelőtt elhalt Morgan nevű amerikai, ki a világ egyik leggazdagabb embere volt, a következőkép kezdte végrendeletét:

„Teljes bizalommal teszem le lelkemet Üdvözítőm kezébe, hogy ő aki drága vérével megváltott és tisztára mosott, föl nélkül fog mennyei Atyám trónja elé állítani s gyermekeimet arra inteni, hogy vesztélyeken át is, személyes áldozatok árán is megtarítsák és védelmezzék azt az áldott tanítást, hogy Jézus Krisztus vére által a bűntől megváltunk és Istennel kiengesztelődünk.“

Mily csodás bizonyosságtétel ez! Ez az ember milliárdok felett rendelkezett, de lelkének igazi kincse s oltalma Isten kegyelme volt. Ez az ember bölcs volt, mert nem elégedett meg a földi kincsekkel, nem kábitotta el az arany, földek, paloták, gyárak bírása, az emberek ezrei, kik szolgálatában álltak, hanem arra az órára gondolt, mikor ezt a földi életet elhagyván, az örökkévaló bíró előtt jelenik meg. Tudta, hogy oda nem kíséri el az arany sárga csillogása; tudta, hogy ott nem várják emberi kéztől készített paloták, sőt egy nyomorult sárguynhót sem vásárolhat ott e világ minden kincsein sem; tudta, hogy az őt szolgáló emberek, még ha akarnák, sem segíthetnék őt odaát, hogy lelkét a bíró előtt megmentse. Készült arra az órára, melyben meg kellend jelennie az előtt, kinek tüztekintete behatol a szívnek legmélyébe s nap-

világra hozza az ember legfésített kincseit. Bűnös volt ez a gazdag ember, mert a pénz nem óv meg a bűntől, hanem még jobban belvisz sokszor. Hogy elvakítja az ember szemét a kapzsiság, képessé teszi oly bűnök elkövetésére, melyektől tisztább pillanataiban utálattal fordulna el. Ki tudja, mi volt ennek a gazdag Morgannak a szívében?! Talán úgy szóhatott volna, mint a bibliai gazdag ifju, ki ezt mondta az Isten parancsait előadó Jézusnak: „Mindentek ifjuságomtól fogva megtartottam.“ De ha így is szót valamikor, egyszer életének egy órájában mégis szembe találkozott a töviskoszorus Megváltóval s halottia annak szavát: „Bűnös, érted viseltem ezt a fájó koronát!“ És ekkor megtanulta a gazdag Morgan, hogy minden pénze, minden erénye mellett is szegény, nyomorult bűnös, akinek csak egy oltalma, egy gazdagsága lehet, a Golgotán a bűnösökért öntött vér. Oly végtelen elhagyottnak, oly végtelen szegénynek érezte magát, mikor a halál után kezdődő létre gondolt s oly végtelen gazdagnak egyszerre, mikor hittet szívébe fogadta ezt a csodálatos ígét: Érted halt meg a Krisztus! Morgan végtelen gazdag lett, de nem a pénze tette azzá, hanem a vér, mely eltörölte bűneit.

Szabadság, hol vagy található?

Viebalm tábornok írja: „Egy katonától megkérdezte levélben egy keresztyén, kit ő személyesen nem ösmert, hogy boldog-e! Együttal azt az örömmüzenetet is kapta, hogy Jézus őt boldoggá akarja tenni, ha őszintén az Isten fiához menekül s életét leteszi az ő kezébe. A katona így válaszolt:

Ámulattal olvastam levelét. Hiszen nem ösmerem Önt. Kérdésére, hogy boldog vagyok e, őszinte féleletet kell adnom, azt, hogy mióta élek, a jelen pillanatig még sohasem voltam boldog, hanem az ellenkezője. Ugyan sohasem hiányzott sem az egészségem, sem pénzem, vagy más jószágom, amit mind Istennek köszönhetek; de egy hiányzott és hiányzik most is nekem, a legszükségesebb: a szabadság! Szabadság a bűn hatalmától Hogyan lehetnék boldog, mikor a bűn rabszolgája vagyok? Hogyan

őülhetnek életemnek, mikor az ördög láncokkal megkötve sötét börtönben sanyalodom? Sokféle módon próbáltam már szabadulni s ezeket a gondolatokat elhallgatni, de minden hiába volt! Vannak idők, midőn minden el'udni látszik, de minduntalan előtör a belső nyugtalanság, s lelkiismeretem nem hagy nyugodni. Voltak boldog óráim, mikor egy-egy összejövettel (isteni tisztelet) főkierestem, valami ünnepély volt s Istent dicsérő emberek gyűltek össze, szép énekeket énekelték s örültek. Ilyenkor én is másként éreztem magam, mintha a paradicsomban volnék! De amikor aztán megint egyedül maradtam, elhagyottan, s tudtam újra, hogy az ördög tömlőcében vagyok s nem tegyélhetek magamon, akkor majd megezagadt a szívem a szabadság után való vágyakozásban. De még ez óráig nem értem el ezt a szabadságot!

Nem tapasztaltál te is hasonlót, kedves olvasóm? Iszákosság, parázdaság, hiúság, nagyravágyás, hirtelen harag, kapzsiság, restség láncait nem hallod-e csörögni tagjaidon s nem szorítod-e öködbe kezedet tehetetlen kétségbeesésben, hogy te, aki oly nagyra hiszed magadat olykor, ezeknek a szenvedélyeknek láncát nem tudod levetni magadról? Nem vagy-e az egy-egy gyermek rendszer szánalmas rabja? Nem vágja-e lelkiismereted olykor szemedbe azt a szót, mely mélyen megsértene, ha más mondaná neked, de amikor lelkiismereted mondja, kénytelen vagy igazat adni neki: „Gyilkos! Becstelen!” Nem vagy-e rab, te szegény, szerenycsétlen, küzködő, beteg lélek? Ne félj! Van orvos és van orvosság! Mindazokért, akik a bűnt elakarják hagyni, de a maguk erején nem bírják, meghalt az Ur a Golgota keresztnél s amikor az ártatlanul elszenvedett halálból feltámadt, szétlörte a halál és a bűn bilincseit. Jöjj hozzá! Hinned kell csupán. S amikor rátekintesz bíró szívvvel, utoljára csörren a lánc, mert lehull s ha újra közelg is a kísértő, még ha megejt is újra, nem kell félned, mert Jézus él, ki a kísértőnél is erősebb!

Verejtékes munkában a gazda szeme előtt már ott lebeg a leendő aratás.

BIBLIA OLVASÓ KALAUZ

Február.

- 1. péntek:** Márk. 10, 13–31. Róm. 11, 25–36. Forrásainak árja megörvendeztetéi Isten városát, a Felségesnek szent hajlékát. Az Isten ő közepette van, nem rendül meg, megsegíti Isten virradatkor. 46 Zsolt. 576. Azért immár nem vagytok jövevények és zsellérek, hanem polgártársai a szenteknek és cselédei Istennek, kik fölépítettetek az apostoloknak és prófétáknak alapkövéen, lévén a szegletkö maga Jézus Krisztus. Ef. 2, 19–20.
- 2. szombat:** Márk. 10, 22–52.; 93. zsolt. Akkor tanakodtak egymással az Urnak tisztelői, az Ur pedig figyelt és hallgatott és egy emlékkönyv iratik Ő előtte azoknak, akik félik az Urat és becsülik az Ő nevét. Mal. 3, 16. Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Ur Jézus Krisztustól. I. Kor. 1 3.
- 3. vas.:** Máté 8 23–27, Róm. 13 1–10. Letörli az Ur Isten a könyhullatást minden orcáról és népe gyalázatját eltávolítja az egész földről. É. ai 25. 8. Aki által van a menetelünk és hitben ahhoz a kegyelemhez, amelyben állunk és dicsekedünk az Isten dicsőségének remény-ségében. Róm. 5.2.
- 4. hétfő:** 135. zsolt., Róm. 12 1–12. Isten a mi oltalmunk és erősségünk, igen bizonyos segítség a nyomorúságban. 46. zsolt., 2. Legyetek ti is béketűrők és erősítsétek meg szíveteket, mert az Urnak eljövetele közel van. Jakab. 5, 8.
- 5. kedd:** Márk. 11. 1–19, Róm. 12. 13–21. Mostantól fogva is én az leszek és nincs, aki az én kezemből kimentsen; cselekszem és ki változtatja azt meg? É. ai. 43 13. A vége pedig mindennek közel van. Annak okáért legyetek mértékletesek és józanok, hogy imádkozhassatok. I. Pet. 4. 7.
- 6. szerda:** Márk. 11. 20–33, Róm. 13. 1–10. Embert ültetél fejünkre, tűzbe-vizbe jutottunk, de kihoztál bennünket bőségre. 66. zsolt. 12. Nem tudod, hogy az Isteni jósága téged megtérésre indít? Róm. 2. 4.
- 7. csüt.:** Márk. 12. 1–17, Róm. 13. 11–14. 9. Elültetem őket és megsokasítom és helyhez-tetem az én szenthelyemet közüjük örökké. Ezékiel 37. 26. Ha felemeltetem e földről mindeneket magamhoz vonzok. János 12. 32.
- 8. péntek:** Márk. 12. 18–34, Róm. 14. 10–23. Amiképen ráhoztam a népre minde nagy veszedelmet, amiképen hozom rájuk mindazt a jót, amiket én öfelőlük mondok. Jerem. 32. 42. A bűn zsoldja a halál, az Isten kegyelmi ajándéka pedig örök élet a mi Urunk Jézus Krisztusban. Róm. 6 23.

9. szombat: Márk. 12. 35—44, Ezék. 33. 10—16 Kicsoda olyan Isten, mint te, aki megbocsátja a bűnt és elengedi öröksége maradékának vét-két? Nem tartja meg haragját örökké, mert gyönyörködik az irgalmasságban! Mikeás 7. 18. Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mi ben-nünk, magunkat csaljuk meg és igazság nincsen mibennünk I Ján. 1. 8.
10. vas.: Máté 13. 24—30, Kol. 3. 12—17 Biz-ton könyörül rajtad Ő kiáltásod szavára, mi-helyt meghallja, megfelel néked. Esai. 30. 19. Hálákat adván az Atyának, ki alkalmasokká tett minket a szentek örökségében való rész-vételre a világosságban. Kol. 1. 12.
11. hétfő: 128. zsolt., Rom. 15. 1—13. És az Izrael fiai között lakozom és nékik Istenük lészek. II. Moz. 29. 45 Megszabadított minket a sötétség hatalmából és átvitt az Ő szerel-mes fiának országába. Kol. 1. 13.
12. kedd: Márk. 13. 1—23, Róm. 15. 14—24. Jaj annak, aki alkotójával perbe száll, holott cserép a föld többi cserepeivel. Vajjon mondja-e az agyag alkotójának: Mit csinálsz? Esai 45. 9 Mindenben hálákat adjatok, mert az az Isten akarata a Krisztus Jézus által ti hozzátok. I Tes. 5. 18.
13. szerda: Márk. 13. 24—37, Róm. 15. 25—33 Nem lesz mindig sötét ott, ahol most szoron-gatás van. Esai. 9. 1. Titeket Isten hatalma őriz hit által az üdvösségre. I. Péter 1. 5.
14. csüt.: Márk. 14. 1—16, Róm. 16. Az egek, mint a füst, elfogynak és a föld, mint a ruha, megavul és hasonlóképp elvesznek, de szabadi-tásom örökre megmarad és igazságom meg nem romol. Esai 51. 6. Krisztus Jézus bölcsességül lőn nekünk Istentől és igazságu, szentségül és váltságul I. Kor. 1. 30.
15. péntek: Márk. 14. 17—31, I. Moz. 1. 1—13 Ragaszkodtak lépteim a te ősvényeidhez, nem ingadoztak lábaim. 17. Zsolt. 5. Igyekezetek inkább a ti elhívástokat és kiválasztásokat erőssé tenni. II. Péter 1. 10.
16. szombat: Márk. 14. 32—52, Jer. 9. 23—24. Mondá azért Ábrám Lótnak: Ne legyen versen-gés közöttem és közötted, se az én pásztoraim között és a te pásztoraid között, hiszen atya-fiak vagyunk. I. Moz. 13. 8. Mindnyájan legye-nek egyérteleműek, rokonérműek, atyafiszere-tők, irgalmasak, kegyesek. I. Péter 3. 8.
17. vas.: Máté 20. 1—16. I. Moz. 24—27. Ki va-gyok én, oh Uram Isten s kicsoda az én há-zam is, hogy engemet eddig eljuttattál? I. Krón. 17. 16. Mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia. Ján. 6. 69.
18. hétfő: 139. Zsolt. 1—18. I. Móz. 1. 14—25. Menjünk el az Ur orczájának engesztelésére és a Seregek Urának keresésére. Zak. 8. 21. Min-dent, amit csak cselekesztek szóval vagy tettel, mindent az Ur Jézus nevében cselekedjétek, hálát adván az Istennek és Atyának Ő általa. Kol. 3. 17.
19. kedd: Márk. 14. 53—65. I. Móz. 1. 26—31 Keressétek a jót és ne a gonoszt, hogy éljétek és akkor veletek lesz az Ur, a seregek Istene, amint mondjátok. Amos 5. 14. A szeretet nem illeli gonosszal a felebarátot. Annak okáért a törvénynek betöltése a szeretét. Róm. 13. 10.
20. szerda: Márk. 14. 66—15. 3. I. Móz. 2. 1—15. Kész szívvel áldozom néked, áldom a te neve-det, Uram, mert jó. 54. Zsolt. 8. Jézus Krisz-tus a mi reménységünk. I. Tim. 1. 1.
21. csüt.: Márk. 15. 14—28, I. Móz. 2. 16—25. Az Urat, a ti Istenteket kövessétek és őt féljé-tek és az Ő parancsolatait tartsátok meg és az Ő szavára hallgassatok, Őt tiszteljétek és Ő hozzá ragaszkodjatok. V. Móz. 13. 4. Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam, végezetre eltétem nékem az igazság koronája. II. Tim. 4. 7. 8.
22. péntek: Márk. 15. 29—41. I. Móz. 3. 1—15. Uram, te vagy Istenem, magasztallak, dicsérem nevedet. Esai. 25. 1. Hű az Ur, aki megerősít, titeket és megőriz a gonosztól. I. Tim. 3. 3.
23. szombat: Márk. 15. 42—16. 8, Amos 8. 11—12. Ne féljétek és ne rettegjétek, a Seregek Urát, Őt tiszteljétek meg, Őt féljétek és Őt ret-tegjétek. Ésaiás 8. 12—13. Meg tudja szabadi-tani az Ur a kegyeseket a kísértésekből. II. Pét. 2. 9.
24. vas.: Luk. 8. 4—15, II. Kor. 12. 1—10. Tisz-títsátok meg magatokat, akik az Ur edényeit hordozzátok. Ésaiás 52. 11. Ti is az élő Isten-nek temploma vagytok! II. Kor. 6. 16.
25. hétfő: 143. zsolt., I. Móz. 3. 17—24. Uram, a te szemeid avagy nem-e lütségre néznek-e? Jerem 5. 3. Kísértétek meg magatokat, ha a hitben vagytok és próbáljátok meg. II. Kor. 13. 5.
26. kedd: Márk. 16. 9—20. I. Móz. 4. 3—16. Uram, ne tartsd vissza tőlem irgalmadat, ke-gyelmed és igazságod mindig megóvnak en-gem. 40. zsolt., 2. Gondunk van a tisztességre nemcsak az Ur előtt, hanem az emberek előtt is. II. Kor. 8. 21.
27. szerda: I. Kor. 1. 17, I. Móz. 5. 21—6. 3. Megemlékezem a te öröktől fogva való ítéleide-ről Uram és vigasztalódom. 119. zsolt., 52. Az örökkévaló királynak pedig, a halhatatlan, lát-hatatlan, egyedül bölcs Istennek tisztesség örök-kön örökké. I. Tim. 1. 17.
28. csüt.: I. Kor. 1. 18—31, I. Móz. 6. 5—23. Ne féljétek, vagy Isten gyanánt vagyok e én? I. Móz. 50. 19. Minden gondotokat ő reá vessé-tek, mert néki gondja van reátok. I. Péter 5. 7.
29. péntek: I. Kor. 2, I. Móz. 7. Ha a gonósz-tévő megtér az ő gonoszságától, melyet csele-kedett és igazságot cselekszik, az az ő lelkét megtartja életben. Ezekiel 18. 27. A kegyesség mindenre hasznos, meglévén benne a jelenvaló és a jövő életnek ígérete. I. Tim. 4. 8.